

[Udenrigsministeren.]

mighed til de fleste vigtige afgørelser blandt de seks, vil der ifølge Romtraktaten, efterhånden som samarbejdet skrider frem, på nærmere fastlagte økonomiske områder blive mulighed for flertalsbeslutninger med kvalificeret majoritet. Heraf følger, at der for mindretal af en vis størrelse vil være mulighed for at standse en foreslået beslutning. For visse vigtige sagers vedkommende vil der dog stadig blive krævet enstemmighed.

En nærmere fremstilling af disse regler vil indgå i de undersøgelser, der er under forberedelse, og som jeg allerede har omtalt.

Principielt må man gøre sig klart, at ethvert forpligtende internationalt samarbejde vil medføre, at hvert enkelt deltagende land pålægger sig selv visse begrænsninger i sin handlefrihed af hensyn til samarbejdets formål. Fra OEEC såvel som fra NATO, fra FN og fra andre organisationer som f. eks. Den internationale Arbejdsorganisation har vi erfaring for dette forhold. Selv om dette forhold i Romtraktaten er formuleret på en måde, der adskiller sig fra andre internationale organisationer og overenskomster, vi deltager i, vil virkningen heraf ikke være os fremmed, og forskellen mellem de to typer organisationer bør ikke overdrives.

Blandt de tre europæiske fællesskaber er det overnationale eller [overstatlige] element mest udtalt i kul- og stålfællesskabet, og her er de principielt vidtrækkende beføjelser, der er tillagt den såkaldte høje myndighed, i praksis blevet udøvet med stor forsigtighed.

I det hele taget kan det konstateres, at udviklingen inden for de europæiske fællesskaber især som følge af de synspunkter, der i dag præger fransk politik, tenderer imod at placere hovedvægten hos de nationale regeringer og derfor hos de organer i fællesskabet, der består af repræsentanter for regeringerne.

På det udenrigspolitiske område er samarbejdet mellem fællesmarkedslandene endnu kun i sin begyndelse. Bestræbelserne er foreløbig resulteret i beslutninger, truffet på et møde i Bonn mellem de seks landes stats- og regeringschefer den 18. juli i år. Disse går i korte træk ud på, at

stats- og regeringscheferne med regelmæssige mellemrum skal afholde møder for, som det hedder, at

„sammenholde deres synspunkter, harmonisere deres politik og nå frem til fælles standpunkter for at fremme Europas politiske enhed“.

Nogen fast ramme for sådanne møder er endnu ikke etableret, og nogen overstatlig institution på dette område findes ikke. Det vil jeg gerne gentage: med henblik på de udenrigspolitiske og forsvarsmæssige områder er der ikke nogen fast ramme for samarbejdet mellem fællesmarkedslandene, og overstatlige institutioner eksisterer ikke på disse områder.

Det politiske samarbejde, der hermed er indledt, vil formentlig fortsætte. De lande, der opnår tilslutning til fællesmarkedet, vil få indflydelse på denne udvikling. Virkningen af det vil imidlertid i alle tilfælde blive mærkbar for det øvrige Europas vilkår. Ønsket om at være medbestemmende deltager i dette samarbejde har spillet en væsentlig rolle for den britiske regerings beslutning om at søge medlemskab. For Danmarks vedkommende vil man sikkert fra mange sider finde det politiske moment mindre tungtvejende end det handelsmæssige og økonomiske. Det rigtige må dog være at deltage i dette samarbejde, som vore vilkår under alle omstændigheder vil blive stærkt påvirket af, et samarbejde, der udøves af lande, som vi i forvejen politisk og forsvarsmæssigt er nært forbundet med.

Jeg vil gerne understrege, at selv om vor optagelse i Det europæiske økonomiske Fællesskab således vil få vidtrækkende konsekvenser, må vi tillægge det den største betydning at bevare vore hidtidige forbindelser på disse områder med udenforstående lande. Endvidere vil vi som hidtil deltage i andre former for internationalt samarbejde såvel på regionalt som på verdensomspændende grundlag. Dette gælder ikke blot de bestående organisationer, men også den nyoprettede Organisation for økonomisk Samarbejde og Udvikling, OECD, hvor vi sammen med de øvrige vesteuropæiske stater vil bestræbe os for at udbygge det økonomiske samarbejde med USA og Canada.

Lad mig til slut slå fast, at det, den danske regeringserklæring af 31. juli tilstræber,